

Libris.RO

Respect pentru oarecare copil

Eva Ibbotson

Călătorie pe Amazon

Traducere din limba engleză
de *Mihaela-Adina Eros*

**METEOR
PUBLISHING**

Era o școală bună, una dintre cele mai bune din Londra. Domnișoara Banks și sora ei Emily considerau că fetelor trebuia să li se predea la fel de meticulos și temeinic ca și băieților. Au cumpărat trei imobile într-o piațetă liniștită, un loc plăcut, cu platani și porumbei binecrescuți, și au pus o plăcuță de alamă pe care scria: ACADEMIA MAYFAIR PENTRU TINERE DOMNIȘOARE – și au avut succes.

Deoarece cele două surori nu prețuiau numai educația de calitate, ci și bunele maniere, considerația și grija față de ceilalți, fetele au învățat atât algebra, cât și lucrul de mână. Mai mult decât atât, primeau și copii ai căror părinți erau plecați în străinătate și aveau nevoie de un loc în care să-și petreacă vacanțele. Acum, după vreo treizeci de ani de la înființare, în toamna lui 1910, școala avea o listă de așteptare și acele fete care mergeau acolo realizau cât de norocoase erau.

Existau însă și momente în care se plictiseau.

Domnișoara Carlisle ținea o lecție de geografie în clasa mare ce dădea spre stradă. Era o profesoară bună, dar chiar și celei mai bune profesoare i-ar fi greu să prezinte râurile din sudul Angliei ca pe un subiect interesant și atractiv.

– Acum, îmi poate spune cineva exact de unde izvorăște râul Tamisa? a întrebat ea.

Apoi și-a plimbat privirea de-a lungul șirurilor de bănci, trecând de bucălata Hermione, de aparent neliniștita Daisy și s-a oprit la o fată din primul rând.

– Nu-ți mai ronțai capătul cozii, era ea pe cale să spună, dar n-a făcut-o.

Pentru că era o zi în care fata aceea avea dreptul să-și ronțăie capetele ondulate ale cozii ei grele. Maia văzuse mașina

care se oprise în fața ușii de la intrare și îl văzuse și pe bătrânul domn Murray în haina lui cu guler de catifea intrând în clădire. Domnul Murray era tutorele ei, și în ziua aceea, așa cum știa toată lumea, îi aducea vești referitoare la viitorul ei.

Fetița și-a ridicat privirea spre domnișoara Carlisle și s-a străduit să se concentreze. În încăperea plină de capete blonde și șatene, ea ieșea în evidență cu fețișoara ei triumfiară, palidă, și ochii mari și întunecați. Urechile lăsate dezvelite de coada groasă și neagră îi dădeau un aer vulnerabil.

– Tamisa izvorăște de pe dealurile Cotswold, a început ea cu vocea ei joasă și cristalină. Dintr-un mic cătun. Dar ce cătun? Habar n-avea.

Atunci s-a deschis ușa. Douăzeci de capete s-au întors.

– Maia Fielding poate veni în biroul domnișoarei Banks, vă rog? a spus servitoarea.

Maia s-a ridicat în picioare. *Frica este pricina tuturor relelor*, și-a zis ea, dar îi era teamă. Teamă de viitor... teamă de necunoscut, teamă așa cum îi este cuiva care e singur pe lume.

Domnișoara Banks stătea în spatele biroului ei. Sora sa, domnișoara Emily, stătea lângă ea. Domnul Murray ședea pe un scaun de piele la o masă, răsfoind niște hârtii. Domnul Murray era tutorele Maiei, dar era și avocat și nu uita niciodată de asta. Lucrurile trebuiau făcute cu grijă, pe îndelete și scrise pe hârtie.

Maia s-a uitat în jur la chipurile celor prezenți. Păreau veseli, dar asta putea însemna orice. Se aplecă să mângâie cățelul domnișoarei Banks; îi plăcea se să-i atingă capul rotund și cald.

– Ei bine, avem vești bune, Maia, a spus domnișoara Banks, o femeie care-i băga-n sperieți pe mulți, acum în vârstă de 60 de ani, cu un bust impresionant, căruia i-ar fi stat de minune la prora unei nave, zâmbindu-i fetei ce stătea în fața ei. Un copil isteț și curajos, care se străduise din răpputeri să depășească

lovitura devastatoare pricinuită de dispariția părinților săi într-un accident feroviar în Egipt, cu doi înainte.

Personalul știa cum plânsese Maia noapte de noapte sub pernă, încercând să nu-și trezească prietenele. Dacă norocul avea să-i suradă, nu era nimeni care să merite asta mai mult ca ea.

– Ți-am găsit rudele, a continuat domnișoara Banks.

– Și vor să... a început Maia, dar n-a fost în stare să termine.

Domnul Murray a luat el cuvântul.

– Sunt dornici să-ți ofere un cămin.

Maia a răsuflat adânc. Un *cămin*. Își petrecuse vacanțele din ultimii doi ani la școală. Toată lumea era prietenoasă și amabilă, dar un *cămin*...

– Mai mult de atât, a continuat domnișoara Emily. Reiese că soții Carter au două fete gemene cam de vârsta ta. A zâmbit larg, dând din cap ca și cum ea însăși ar fi aranjat nașterea gemenelor spre binele Maiei.

Domnul Murray mângâia un dosar voluminos de pe genunchi.

– După cum știi, am căutat vreme îndelungată vreo rudă de-a tatălui tău dispărut. Știam că exista un văr de-al doilea, domnul Clifford Carter, dar toate eforturile de a-i da de urmă au dat greș până acum două luni, când am aflat că a emigrat în urmă cu șase ani. A plecat din Anglia cu toată familia.

– Și unde se află acum? a întrebat Maia.

A urmat un moment de tăcere. Era ca și cum veștile bune se terminaseră acum. Cu o mină gravă, domnul Murray și-a dres glasul.

– Locuiește – soții Carter locuiesc pe Amazon.

– În America de Sud. În Brazilia, interveni domnișoara Banks.

Maia își ridică privirea.

– Pe *Amazon*? se miră ea. În junglă vreți să spuneți?

– Nu tocmai. Domnul Carter este proprietarul unei plantații de cauciuc. Are o casă pe malul fluviului, nu departe de

orașul Manaus. Este un loc cât se poate de civilizată. Am aranjat, bineînțeles, ca domnul **consul** de acolo să viziteze locul. El cunoaște familia lor și sunt niște persoane foarte respectabile. A urmat o pauză. M-am gândit că ai dori să le trimit regulat soților Carter o sumă de bani pentru întreținerea și educația ta. După cum știi, tatăl tău ți-a lăsat destui bani.

– Da, bineînțeles. Aș vrea asta. Aș vrea să-mi plătesc întreținerea.

Dar Maia nu se gândea la banii ei. Se gândea la Amazon. La fluvii pline de lipitori, la păduri întunecoase pline de indieni amenințatori cu pipe și la o puzderie de insecte necunoscute ce-ți intrau în carne. Cum putea trăi ea acolo? Și pentru a-și face curaj, a întrebat:

– Cum se numesc?

– Cine? Bătrânul încă își mai pune întrebări în legătură cu înțelegerea pe care o încheiase cu domnul Carter. Oare îi oferise prea mult pentru a avea grijă de Maia?

– Gemenele. Cum se numesc gemenele?

– Beatrice și Gwendolyn, a spus Emily. Ți-au scris un bilet. Și i-a înmânat Maiei o coală de hârtie.

Dragă Maia, îi scriau fetele, sperăm că vei veni să locuiești cu noi. Credem că va fi frumos.

Maia le-a și văzut în vreme ce citea: frumușele, cu păr blond cârlionțat, tot ce-și dorea ea să fie și nu era. Dacă ele puteau trăi în junglă, putea și ea!

– Când am să plec? a întrebat ea.

– La sfârșitul lunii viitoare. Totul s-a potrivit de minune, pentru că soții Carter au angajat o guvernantă nouă și ea o să te însoțească în călătorie.

O guvernantă... în junglă, ce ciudat suna totul. Dar scrisoarea fetelor îi dăduse curaj. Abia așteptau sosirea ei. O *voiau*; cu siguranță că totul avea să fie bine, nu?

– Păi, să sperăm că așa e cel mai bine, a exclamat domnișoara Banks după ce Maia a părăsit încăperea.

Acum deveniseră mai gravi. Să trimiți un copil atâta drum la o familie străină, și mai era de luat în considerare și muzica Maiei. Cânta bine la pian, dar ceea ce le interesa pe profesoare era vocea ei. Mama Maiei fusese cântăreață. Și vocea Maiei era una plăcută și clară. Deși nu-și dorea o carieră în domeniu, preocuparea ei de a învăța cântece noi și de a le înțelege era remarcabilă.

Dar cum să stea asta în calea șansei de a avea un cămin iubitor? Soții Carter păruseră foarte încântați s-o ia pe Maia, iar ea era un copil fermecător.

– Consulul mi-a promis c-o să mă țină la curent, a spus domnul Murray. Și întrevederea a luat sfârșit.

Maia s-a întors în clasă exact când se terminaseră afluenții Tamisei.

– Măine vom vorbi la lecție despre Amazon și fluviile din America de Sud, a anunțat domnișoara Carlisle. Vreau ca fiecare dintre voi să găsească cel puțin un lucru interesant în această privință. Îi zâmbi Maiei. Și sper că tu ne vei spune cum ai să călătorești, și pentru cât timp, astfel încât să luăm toate parte la aventura ta.

Nu exista nicio îndoială în această privință, Maia era o eroină, dar nu genul acela care este invidiat de lume, ci mai degrabă genul care se consumă din pricina unui scop. Când prietenele ei s-au adunat în jurul său scoțând exclamații și strigăte de mâhnire, Maia nu-și dorea nimic altceva decât s-o șteargă și să se ascundă.

Dar n-a făcut-o. A cerut voie să se ducă la bibliotecă după masă.

Biblioteca de la pension era una bună. În noaptea aceea Maia a stat în vârful scărilor bibliotecii de mahon și a citit de zor. A citit despre copacii uriași, cu frunze mari, ai pădurii

tropicale străbătute de raze răzlete de soare. A citit despre toți
acei călători care exploraseră labirintul de râuri și care găsiseră
Res o sumedenie de plante și animale nemaîntâlnite până atunci.

A citit despre păsări cu un colorit minunat, ce zburau de pe o
creangă plină pe alta – papagali, colibri și fluturi de mărimea
farfuriuarelor și draperii de orhidee parfumate agățate de
copaci. A citit despre priceperea indienilor care puteau vindeca
boli și răni despre care europenii n-aveau habar.

„Cei care-și închipuie că Amazonul este ca un soi de iad
verde – a citit ea într-o carte veche cu cotorul ferfenițit – își
aduc doar propriile lor temeri și prejudecăți în acest ținut
uluitor. Pentru că, dacă un loc este un iad ori un rai depinde de
tine însuși, și cei care se duc plini de curaj și cu o mare deschi-
dere se pot trezi chiar în rai.”

Maia ridică ochii din carte. Pot s-o fac, își jură ea. Pot să fac
din asta un rai și asta am să și fac!

Directoarea a găsit-o acolo târziu după ora de culcare, încă
ghemuită pe scară, dar n-a certat-o, pentru că chipul fetei avea
o expresie ciudată, de parcă se afla deja în altă țară.

În ziua următoare, toată lumea a venit bine pregătită
pentru lecția de geografie.

– Începe tu, Hermione, a spus domnișoara Carlisle. Ce ai
afla despre Amazon?

Hermione a privit-o neliniștită pe Maia.

– În râurile de acolo există crocodili uriași, care-ți pot
reteza capul dintr-o mușcătură. Doar că nu se numesc cro-
codili, ci aligatori, pentru că boturile lor sunt mai groase, dar
sunt la fel de înfricoșători.

– Și dacă-ți bagi o mână în apă, sunt pești piranha care-ți
mănâncă toată carnea de pe oase până la ultima bucățică. Arată
ca niște pești obișnuiți, dar au niște dinți cumpliți, a adăugat
Melanie.

Daisy a vorbit despre un țânțar care te mușca și-ți dădea
friguri galbene.

– Te faci galben ca lămâia și apoi mori, a spus ea.

– Și e așa de cald, încât sudoarea-ți curge șiroaie.

– Nu sudoarea, dragă, transpirația, a corectat-o domnișoara Carlisle.

Anna i-a descris pe indieni, acoperiți cu dâre de vopsea înfricoșătoare, care trăgeau în tine cu săgeți otrăvite ce te paralizau și te făceau să înnebunești. Rose a vorbit despre jaguarii tăcuți ca umbrele care săreau la oricine îndrăzne să pătrundă în pădure.

Domnișoara Carlisle și-a ridicat o mână și s-a uitat îngrijorată la Maia. Fata era palidă și tăcută, și profesoarei îi părea acum nespuse de rău că le ceruse elevelor din clasă să afle tot ce puteau.

– Și tu, Maia? Tu ce-ai aflat?

Maia s-a ridicat în picioare. Își făcuse niște însemnări, dar nu s-a uitat la ele, și atunci când a început să vorbească își ținea capul sus, pentru că timpul petrecut în bibliotecă schimbase totul.

– Amazonul este cel mai mare fluviu din lume. Nilul este un pic mai lung, dar Amazonul are cel mai mare debit. Din această pricină se obișnuiește să i se spună Râul-Mare, și pe tot cuprinsul Braziliei există râuri care se varsă în el. Unele dintre râuri sunt negre, unele sunt maro, iar cele care vin dinspre sud sunt albastre, din cauza aluviunilor de sub apă. Când o să plec, o să călătoresc cu un vas al liniilor maritime Booth și traversarea Atlanticului va dura patru săptămâni, și apoi când voi ajunge în Brazilia tot va mai trebui să mai călătoresc o mie șase sute de kilometri de-a lungul fluviului printre copaci aplecați deasupra apei, și acolo se găsesc păsări stacojii și bancuri de nisip și creaturi asemănătoare cu porcușorii de Guineea, pe nume capa... capibara, pe care îi poți îmblânzi. Și după alte două săptămâni pe vas o să ajung în orașul Manaus, care e un loc încântător, cu un teatru cu acoperiș verde și auriu, cu

magazine și hoteluri ca și aici, pentru că oamenii care au cultivat cauciuc acolo s-au îmbogățit, așa că au putut construi un asemenea loc chiar și în mijlocul junglei... Și acolo o să mă întâlnesc cu domnul și doamna Carter și cu Beatrice și Gwendolyn. S-a oprit și le-a zâmbit colegelor ei. Și după aceea nu mai știu, *dar o să fie bine.*

O lună mai târziu însă a avut nevoie de tot curajul ei în timp ce stătea în hol și își lua rămas bun. Cufărul ei era pregătit, mantaua de călătorie se afla în singura valiză pe care avea voie s-o ia în cabină, și stătea înconjurată de prietenele ei. Hermione plângea, ce mai mică elevă, Dora, se agățase de fusta ei.

– Nu pleca, Maia, plângea ea. Nu vreau să pleci. Cine o să-mi mai spună mie povești?

– O să ne fie dor de tine, a strigat Melanie.

– Să nu calci peste vreun șarpe boa!

– Scrie-ne, oh, te rog scrie-ne cât mai multe scrisori.

Cadourile de ultim moment i-au fost îngrămădite în valiză; o perniță de ace cam ciudată făcută de Anna, un set de panglici pentru păr. Și profesoarele veniseră să-și ia rămas bun de la ea, și servitoarele coborau și ele pe scări.

– O să fie bine, domnișoară, i-au spus ele. O să vă simțiți de minune.

Dar o priveau cu părere de rău. În aer pluteau piranha și aligatori, și servitoarea care stătuse aproape toată noaptea cu Maia după ce aflate de dispariția părinților ei își ștergea ochii cu colțul șorțului.

Directoarea cobora acum scările urmată de domnișoara Emily, și toată lumea i-a făcut loc în timp ce se îndrepta spre Maia. Dar discursul de rămas bun pe care și-l pregătise domnișoara Banks n-a mai fost ținut. Ea a înaintat și a îmbrățișat-o pe Maia, care a dispărut pentru ultima oară între pliurile pieptului său uriaș.

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

– Rămas bun, copila mea, a spus ea. Și Domnul să te binecuvânteze!

Apoi a venit portarul și a anunțat că trăsură era la scară. Fetele au condus-o pe Maia afară, în stradă, dar la vederea femeii îmbrăcate în negru, stând țepănă în spatele trăsurii, cu mâinile pe umbrelă, Maia a avut un moment de ezitare. Acea era domnișoara Minton, guvernanta care urma să aibă grijă de ea în călătorie.

– Nu pare cam fioroasă? a șoptit Melanie.

– Biata de tine, a murmurat Hermione.

Și într-adevăr, femeia înaltă și sfrijită aducea mai degrabă cu o greblă ori cu un spărgător de nuci decât cu o ființă omească.

Ușa trăsurii s-a deschis. O mână înmănușată în negru, osoasă și rece ca a unui schelet, s-a întins s-o ajute pe Maia să urce. Fata a apucat-o, și, însoțită de țipetele colegelor ei de școală, au pornit la drum.

În prima parte a călătoriei, Maia a stat cu privirea ațintită la drum. Acum, că-și părăsise prietenele, îi era greu să-și rețină lacrimile.

Când abia își mai putea stăpâni lacrimile, a auzit un pocnet sonor și și-a întors capul. Domnișoara Minton deschisese încheietoarea de metal a genții ei mari și negre și îi întindea o batistă curată, brodată cu inițiala A.

– Eu – a spus guvernanta cu vocea ei profundă și răgușită – m-aș gândi ce norocoasă sunt.

– Să merg pe Amazon, la asta vă referiți?

– Să ai atâtea prietene care să se întristeze văzându-te plecând.

– Dumneavoastră n-ați avut prietene cărora le-a părut rău că plecați?

Buzele subțiri ale domnișoarei Minton s-au strâmbat pentru o clipă.

– Poate perușul surorii mele. Dacă ar fi înțeles ce se întâmplă. Ceea ce e extrem de puțin probabil.

Maia și-a întors capul. Domnișoara Minton era, cu siguranță, o persoană care arăta cu totul neobișnuit. Ochii ei din spatele ochelarilor groși cu lentile întunecate erau de culoare pământie, buzele erau subțiri, nasul mic și ascuțit, iar pălăria ei neagră de fetru era prinsă de cocul rar cu un ac de pălărie sub formă de săgeată de viking.

– E copiată după armura lui Eric the Hammerer, a spus domnișoara Minton observând privirea Maiei. Cineva poate ucide folosind un ac de pălărie ca acesta.

Au tăcut amândouă iar, până ce trăsura s-a clătinat brusc și umbrela domnișoarei Minton a căzut jos zăngănind. Era cea mai mare și mai urâtă umbrelă pe care o văzuse Maia vreodată, cu spițe de oțel și un mâner lung al cărui capăt avea forma unui cioc de pasăre de pradă.

Domnișoara Minton se uita cu atenție la o crăpătură de la mâner ce fusese dreasă cu lipici.

– L-ați spart înainte? a întrebat Maia politicos.

– Da. S-a uitat la umbrela aceea oribilă prin ochelarii ei groși. Am rupt-o pe spinarea unui băiat pe nume Harry Hartington, a spus ea.

Maia s-a tras în spate ghemuindu-se.

– Cum – a început ea, dar i se uscaseră gura.

– L-am trântit la pământ și am pus genunchiul pe el și l-am altoit tare cu umbrela ceva timp, a spus domnișoara Minton.

S-a sprijinit de spătar, părând aproape fericită.

Maiei i s-a pus un nod în gât.

– Ce a făcut?

– Încercase să îndese un cățeluș mititel, un spaniel, prin fileul de la terenul de tenis al tatălui său.

– Ah! Și a fost rănit rău? Cățelușul?

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Un picior i-a fost dislocat și ochiul zgâriat. Grădinarul a reușit să-i pună piciorul la loc, dar n-am putut face nimic în privința ochiului.

– Cum l-a pedepsit mama lui pe Henry?

– Nu l-a pedepsit. Oh, nu, în niciun caz. În schimb am fost eu dată afară. Fără referințe.

Domnișoara Minton și-a ferit privirea. Anul care urmase, când nu reușise să-și găsească nicio altă slujbă și fusese nevoită să stea cu sora ei măritată, fusese unul de care nu dorea să-și mai aducă aminte sau să discute.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră la gara Euston. Domnișoara Minton i-a făcut semn cu umbrela unui hamal și cufărul Maiei și valiza ei au fost puse pe un cărucior. Apoi a sosit un cufăr vechi de tablă, cu literele A.MINTON scrise cu vopsea pe o parte.

– O să fie nevoie de două persoane pentru asta, a spus guvernanta.

– Nu în cazul meu. Sunt puternic. Dar când a fost pe punctul de a ridica cufărul, s-a clătinat. Vai, doamnă, ce aveți acolo? a întrebat el.

Domnișoara Minton s-a uitat de sus la el și nu i-a răspuns. Apoi a condus-o pe Maia pe peron, unde trenul aștepta să le ducă la Liverpool și la vasul *RMS Cardinal* care mergea în Brazilia.

După ce au ieșit din stație, Maia a întrebat:

– În cufăr erau cărți?

– Da, a admis domnișoara Minton.

– Bine, a spus Maia.